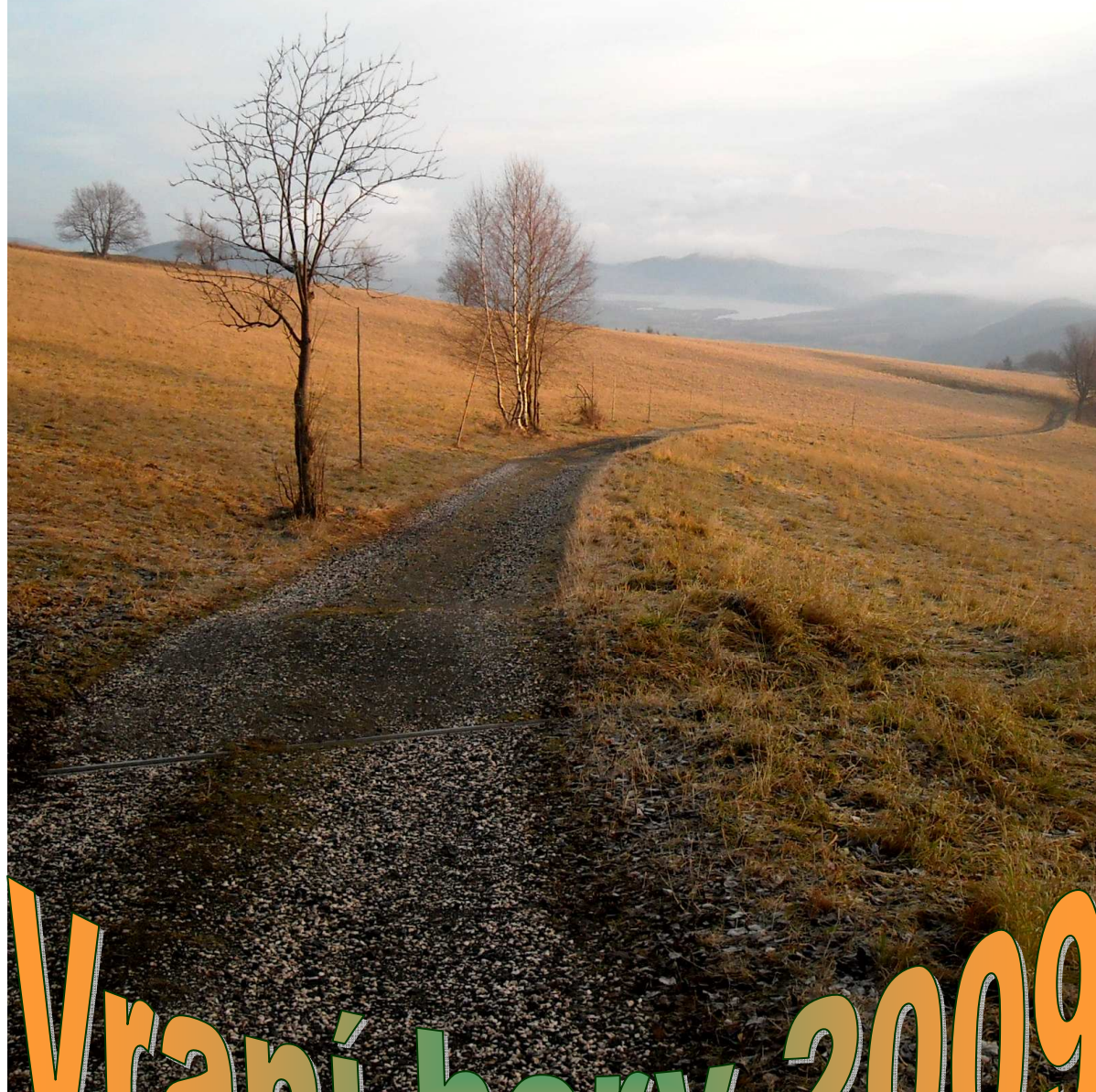

Východní Krkonoše

Vraní hory 2009

Východní Krkonoše a Vraní hory ve dnech 26.- 27.11.2009

26.11. čt – Jitka má dnes narozeniny a já měl přesto dovoleno odjet na dvoudenní výlet na své hory, které mám rád.

Už v 5.33 hod. jsem odjel přes Ostroměř vlakem do Trutnova 7.41 hod. s okamžitým přestupem na motorák do Svobody nad Úpou s příjezdem 7.59 hod. Jízdenka stála 45 + 7 = 52 Kč. Autobus do Pece odjížděl až v 8.40 hod. a tak šetřím čas autostopem. Třikrát jsem přestupoval, ale za 24 minut jsem byl v 10 km vzdálené Peci .

Pec pod Sněžkou – sedlo pod Sněžkou (1400) 6 km – chata Jelenka 10 km – Pomezní boudy 14 km – Horní Malá Úpa 17 km – Lysečinská bouda 20,5 km - Horní Albeřice (720) 25 km

Už v 8.25 hod. jsem začal stoupat na Růžovou horu; ušetřil jsem nejen 45 minut, ale i 20 Kč za autobus. Teplota byla 2° C, oblačno, jihozápadní vítr s přibývajícím výškou zesiloval, ale já šel skoro v závětrří. Pohodová byla cesta až do sedla 1 km před vrcholem Sněžky, kde jsem odbočil na chatu Jelenka. Náročná byla cesta kosodřevinou, skoro celé 4 km; místy i zmrzlé zbytky sněhu, zamrzlé kaluže a klouzavé kořeny.

V březnu jsem tuto cestu absolvoval v protisměru na sněhové pokrývce na sněžnicích a zdála se mi snazší; až na to, že občas chybělo zimní značení, tj. dřevěné tyče. Obloha se

však postupně vyčistila a tak výhledy byly překrásné. Potkal jsem jediného turistu z Polska.

Na Pomezních boudách jsem poobědval řízek,

Na jsem svůj ale

v restauraci „Zatiší“ s maximálním servisem a plzeňským pivem. Za plného slunce jsem sestoupil ke kostelu v Horní Malé Úpě a pokračoval pohodlnou cestou k Lysečinské boudě, minul Cestník (1003) a sestoupil lučinatou strání se zapadajícím sluncem do

Horních Albeřic, kde jsem měl rezervované ubytování v chatě Medika za 200 Kč.

V této chalupě bydlel Franz Fink, který postavil v roce 1836 blízko jednokomorovou pec na pálení vápna. Majitelka chaty mě čekala až později před setměním. Volný čas jsem věnoval procházce do

Dolních Albeřic, prohlídce staré vápenky a shánění piva k večeři. Vesnice byla totiž zcela opuštěná a

jen v jediné chalupě vycházel dým z komínu. Zavítal jsem k chalupářům z Prahy, kteří tu bydlí již trvale a kteří mě pozvali k návštěvě a dokonce mi

věnovali dva „lahváče“ s tím, ať se zase někdy zastavím. Bývalý hotel Vápenka je dnes rekreační sídlo města Prahy 4 a zrovna tam přijely dva autobusy plné dětí na týdenní pobyt. Už skoro za tmy jsem se ubytoval

v chatě u sympatické „Pražáčky“, s kterou jsem trávil skoro celý večer jako jediný

host chaty. Využil jsem dobře vybavenou kuchyň a příjemně vyhřátý pokojík k přípravě teplé večeře a důkladnému odpočinku.

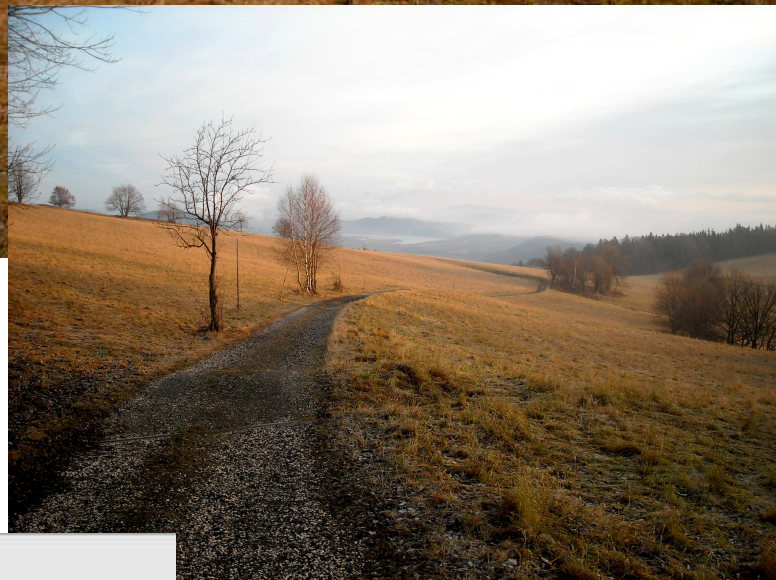
27.11. pá – Roh hranic – Rýchorský kříž 4,5 km – Žacléř 9,5 km – Královec 17,5 km – Královecký Špičák (881) 21,5 km – Bernartice 30 km – Trutnov 31 km

Již před sedmou hodinou ráno, ještě za šera, jsem začal stoupat po staré celní silničce lemované jasany a jeřáby kolem vápencového lomu, podél polské hranice starou železnou cestou a po ní lesem na tzv. Roh hranic.

Od Rýchorského kříže jsem začal sestupovat dolů do Žacléře po lyžařské magistrále kolem chaty Hubertus, což byla

pohodová cesta s pěknými výhledy, zvláště do Polska. Kolonie starých domků horníků na periferii Žacléře, za totality pracujících na dole Jana Švermy, na mě působila velmi depresivně, stejně

jako neupravené úložiště kalů, na kterém ještě dnes pracují. Modrá turistická značka pokračovala kolem Růžového paloučku, což je posvátné místo přímo na hranici, kde

podle pověsti Jan
Ámos Komenský
navždy opustil
vlast u malé
pohraniční obce
Královec. Odtud
jsem stoupal
směrem

k velkému kamenolomu (zajímavostí jsou načervenalé, křemenem bohaté vulkanické horniny) a trochu bloudil při výstupu na Královský Špičák v nadmořské výšce 881 m. Skoro 400 výškových metrů jsem musel stoupat převážně listnatými lesy. Tato část pohoří je velmi málo známá a nazývá se Vraní hory a blíží se Broumovské vrchovině. Výhled z vrcholu díky mlhavému počasí nebyl ideální, ale nelitoval jsem vynaložené námahy. Sestup do Bernartic byl místy velmi strmý po kamenité cestě, což

vyžadovalo maximální soustředění. Po příchodu na zastávku autobusu mi zbývalo skoro 20 minut času do odjezdu směr Trutnov. Mávnul jsem na druhé projíždějící auto, které k mému překvapení zastavilo. Nejmodernější auto Volvo s německou poznávací značkou a řidič s dýmkou, který jel do Trutnova slavit své 65. narozeniny. Byl rozšafný a pěl chválu na naši vlast. Za chvíli jsme přijeli do 14 km vzdáleného Trutnova, kde mě vysadil skoro před autobusovým nádražím. Měl jsem tak dost času na pozdní oběd v místním bufetu a v 15 hodin jsem odjel do Jičína. Přijeli jsme jen o 5 minut déle, i když byla silnice za Bělohradem zastavena díky havárce na silnici. Řidič zareagoval bleskově a objel cestou přes Hřídelec, za což jsem mu poděkoval. Jízdné bylo 73 Kč + 10 Kč za batoh. Již v 16.25 minut jsem

se potkal s Jitkou v aquacentru, relaxoval v sauně s kamarády a zakončil výlet „služebním pivem“ u Šuků s přáteli.

V Jičíně 27.11.2009

PS: začalo se plnit přání Zuzky z Bratislavy, která mi dnes napsala tato slova:
***„...prajem Ti aby si každý deň prežíval vnútorný pokoj, aby si každý deň veril, že si presne tam, kde si chcel byť. Aby si nezabúdal na tie nespočetné možnosti, ktoré sa rodia z viery v seba i z viery, ktoré Ti dávajú druhí. Prajem Ti aby si vychutnával dary, ktoré si dostal a rozdával lásku, ktorá Ti bola daná. Aby si bol so sebou spokojný práve taký aký si. Nech sa Ti táto vedomosť usadí až v kostiach :) a dopraj si slobodu spievať, tančiť, chváliť a milovať.....
Zostaň Ivanom, akého Ťa poznajú všetci, takto Ti to pristane :D***

Překrásný podzim při sestupu z Vraních hor, kde jsem byl šťastný, spokojený a těšil se na další výlet – asi Lužické hory.